

«Ти наше диво калинове, кохана українська мова»

У святково прикрашеній залі бібліотеки Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова 21 лютого пройшов літературно-музичний вечір до Міжнародного дня рідної мови.

Вже котрий рік поспіль свято збирає шанувальників рідного слова. У медичному університеті разом з вітчизняними студентами навчаються студенти з різних країн світу. Серед розмаїття мов у нашому університеті найчастіше звучать англійська, арабська, французька, іспанська та інші мови. У цьому році вперше на святі прозвучали фінська та білоруська мови.

Найбільше й найдорожче багатство кожного народу – це його мова, голос і душа. Що ж для кожного з нас означає рідна мова? Це, насамперед, мамина колискова, шелест листя і шепіт трав, у яких бринить рідна мова. Це те, що єднає нас з нашим народом, з нашими рідними і близькими людьми, друзями, колегами.

Ми українці – нація Тараса,
Ми – сагайдачні і кармелюки,
Коли прийшли ми – не полічиш часу,
Ми древні і безсмертні, як віки.

В. Сіренко. Ми українці.

Любов до рідної мови, до Вітчизни – поняття нероздільні. Вони споконвіку живуть у наших серцях, у серцях тих, хто шанує історію своєї батьківщини, свого роду, його культуру і традиції. Мова – це живильне джерело нашого життя теперішнього і майбутнього.

Отак воно усе й пішло,
Що на початку було Слово,
Тоді на світ з'явилась Мова,
Назвімо третім – Джерело.
Ви не дивуйтесь!
Все, як треба,
Була такою воля Неба:
Сам Бог послав нам цей струмок,
Що став володарем думок.
Людина в світі б не жила,
Коли б не мала Джерела –
Джерела наснаги,
Джерела відваги,
Джерела натхнень,
Джерела пісень,
Джерела всіх знань,
Джерела кохань,
Джерела тепла,
Віри джерела.

І. Коваленко. Джерело.

Вечір розпочали ведучі, які вийшли до гостей та учасників свята в українському національному вбранні. Постановка сценки однієї з біблійних легенд про Вавилонську вежу, яку представили учасники вечора, пролила світло на те, звідки ж з'явилися різні мови.

Милозвучність мови, перетканої вишневим цвітом, барвінком та калиною передав вірш Ліни Костенко «Мова солов'їна», який прочитала Алла Бзовська.

Людина завжди має пам'ятати, звідки вона родом, де її коріння, знати історію свого народу, його мову. Знання мови народу, частинкою якого ти є – це ознака культурної, освіченої людини, знання рідної мови – це священний обов'язок кожного.

Студентка з Шрі-Ланки **Перера Аєша** мовою сінхала виконала пісню про цінність тих моментів, які дарує нам життя при зустрічах з іншими людьми.

Ознакою кожної держави є її символи, які кожна нація шанує і береже. Вірш про державні символи азербайджанською мовою представив **Новрузлу Тургут**.

Крилами, трепетним серцем кожного народу є пісня. Сучасний світ насичений технікою, інформацією, різними подіями. І дуже важливо не втратити свою духовність, серед яких найдорожчими є мова і пісня. Студент з Фінляндії **Сімес Юкка** у супроводі гітари виконав пісню фінською мовою.

Ми всі такі різні, але любов до рідної материнської мови єднає нас. **Кетрін та Каролін Ксілва**, студентки з Індії, представили на святі власні вірші англійською мовою.

Кожна освічена людина може володіти кількома мовами. Це залежить від її здібностей, бажань та потреб. Та найкраще вона повинна знати рідну мову. Вірш білоруською прочитав **Василь Мошківський**.

Людина, яка зневажливо ставиться до рідної мови не може викликати поваги й до себе. Мова – це генетичний код історичної пам'яті кожного народу. Про цінність цього великого дару розказала у вірші **Дідоренко Наталія**.

За легендою, коли Бог наділяв країни різними дарами, то Україна через свою сором'язливість підійшла останньою і отримала єдине, що залишилось у Всевишнього – пісню. То чи не тому, Отець Небесний, знаючи живильну силу пісні, зберігав її до останнього. Передала усю красу української пісні на високому естетичному рівні Дар'я Опанащук. Вона торкнулася найпотаємніших струн душі, зачарувала присутніх своїм неперевершеним виконанням.

Пісня – то скарб. Є скарби, які заховані далеко в землі і є скарби, які йдуть по землі від покоління до покоління, огортаючи своїми чарами людську душу. До таких національних скарбів належить і пісня. Особливого колориту та звучання набула українська пісня у виконанні студентів-іноземців. Вокальний ансамбль «Веселка», який вкотре бере участь у святі рідної мови, виконав віночок українських пісень. І цього разу новий репертуар, який підбрала керівник **Наталія Біла**, значно прикрасив свято. Яскравим доповненням виступу гурту став вірш В. Симоненка «Ти знаєш, що ти – людина...», який українською мовою прочитав студент з Ізраїлю **Тамімі Мажд Самер**.

Наша рідна мова – це золота скарбниця народної душі, мелодійна і неповторна. З неї ми виростаємо, нею живемо, пишаємося нею і гордо зваємося українцями.

І тобі рости й не в'януть зроду,
Квітуват в поемах і віршах,
Бо в тобі – великого народу
Ніжна і замріяна душа.

(В. Симоненко)

На завершення вечора прозвучала кавер-версія на відомий музичний хіт «Деся по світу» про силу рідної мови, що єднає.

До проведення свята долучились працівники відділу літератури іноземними мовами, які організували участь іноземних студентів, допомогли у підборі репертуару та естетичному оформленні заходу. І учасники, і присутні залишили зал з приємним враженням.

Лілія Лізановська, бібліотекар